

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Exterminatione Mali, Et Promotione boni - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1613

De documentis generalibus ad mortificationem. Cap. 17.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77843)

austriorem agrotorum custodis. Denique cordis ariditatem & in oratione desolationem ægerime sustines, & ea à religionis & cultus Dei actibus impediti conuerteris. Non miror si hoc sentias. Quis enim tuam absentiam, ò suavissime animarum sponsæ, non sentiat? Quis sine lacrymis atque singultibus te fugisse & abcessisse sustineat? Sed hæc Domini abcessio, modò culpa tua vacet, ò frater, si non hilariter, at patienti & resignato animo sustinenda est, qua sæpe solam sensibilem consolationem perdis, amabilem verò eius præsentiam non amittis. Mariæ Magdalenæ Dominus præsens aderat, & illa tantæ dignationis ignata illum absentem desolebat. Ipse alloquebatur eam: at illa ipsius alloquio se priuatam esse lugebat. Audit eum dicentem: Mulier quid ploras? Quem quæris? Et adhuc in luctu persistit, & singultus doloris ingeminat. Ita sæpe, ò anima, quamvis arida & desolata, Deum præsentem habes, sed non agnoscis: audis, sed non intelligis, & salutem tuam sublimiori modo operantem, quali tuæ salutis obliuiosum, incufas. At aridus non amo? Si amas: Et amor deuotionis si est dulcior, fortassis amor desolationis est verior: ille suauior, sed iste robustior: ille nos pacificat, & iste non semel Domino magis placet. Denique perpetua consolatio non huius temporis est, sed æui futuri. In hoc namque tempore, desolatione, & consolatione; aduersitate & prosperitate perficimur: De manè vsque ad vesperam finies me, inquit iustus Ezechias, id est, consummabis me. Non in solo manè, ait Bernardus, visitationis, aut tantum in vespera tentationis, sed in vtroque simul erit perfectio mea. Stultus ergo qui tantum sperabam vsque ad manè, cum Dauid dicat: A custodia matutina vsque ad noctem speret Israel in Domino. Hæc omnia dicta sunt, ne nos infelices putemus, cum à Domino probamur, cum mortificamur, cum affligimur, quia dum iudicamur, à Domino corripimur, vt non cum hoc mundo damnemur. Qui igitur huc vsque nos ipsos cohibuimus, & sensus nostros, & affectus, voluntateque compressimus, ad hoc genus mortificationis sublimius ascendamus, vt aduersa nobis illata patienter & hilariter toleremus.

De documentis generalibus ad Mortificationem.

CAPVT XVII.

MANIA quæ ad singulas virium nostrarum mortificationes spectant, iam explicata sunt, restat vt documenta generalia tractemus, quæ huic studio vitæ spiritualis præcipuo subserviant. Licet enim in quaque mortificatione media specialia ad eam exercendam docuerimus, nunc si documenta, quæ generaliter omni mortificationi profunt, assignemus, nos operæpretium facturos putamus.

Si ergo, ò iuste, cupis temetipsum vtiliter cohibere, mortificationem tuam ad finem debitum semper referre memento. Finis autem eius est perfectio vitæ, puritas mentis, mandatorum obseruatio, & vniuersarum acquisitio virtutum. Huius primi documentum notissima est tum veritas, tum necessitas: cuiusque Beatissimus Arsenius, Eremitarum decus & manifestus asseror, qui in quadam grauissima oratione ad monachos habita, sic ait: Fratres & Patres, omnem rem, quam quis aggreditur, præcedit causa aliqua &

A scopus, propter quem agitur. Causam verò, cur nos ex mundo fugerimus, nullam aliam dixerimus, nisi vt purgemus animam, & quæ eam consequitur, salutem adipiscamur. Statuendum est ergo nobis, vt nos purgemus pro vitiis, & maxime interiorem hominem, vbi & maius est bellum & victoria difficilior. Multi enim sunt, qui, quod attinet ad carnis pollutionem & peccati operationem, magnam ostenderunt continentiam, & vti sunt ieiunius & aliis afflictionibus. De pollutione autem cogitationis & perfecta purgatione nihil omnino cogitauerunt, etiam si sit præceptum, non de purgatione solum carnis pollutionis, sed etiam spiritus. Quin etiam multis quidem curæ fuit, vt fugerent fornicationem aliisque voluptates: vt autem vitia occultiora, nempe inuidiam, gloriæ cupiditatem, nimiam de se persuasionem, pecuniarum amorem, & quæ est omnium pessima, superbiarum, vt has, inquam, effugeret perturbationes, pauci admodum curant. Ea ratione hi dimidiam habent purgationem, vel potius maiori & præstantiori parte manent impurgati, sicut veluti statua, quæ sæpe quidem extrinsecus auro, vel ære resurgit, interna autem plena sunt immunditia & quauis alia vilissima materia. Ab his ergo non manifestis vitiis nos vel maxime studeamus expurgare. Hactenus ille.

B Ita manus & vires tuas ad mortificationem exerce, vt nunquam de tuis laboribus & asperitatibus corporis, sed de Domino te ad illas excitante, & obmiserationem suam te ad virtutem prouehente confidas. Vt enim inquit Ricardus optime: Quantum fideles de se diffidunt, tantum in diuinæ spei adiutorio confidunt, & quantum de se infirmantur, tantum fortes sunt & potentes in Deo. Sicut enim quod seminatur, non vivit, nisi prius moriatur: ita perficere volens non roboratur, nisi prius in se infirmetur, & ex hoc humilietur: nec in Deo proficit, si non prius in se deficit, & defectum suum cognoscit. Impossibile est igitur, quempiam de seipso triumphare posse, donec experimento didicerit, propria se virtute obtinere non posse triumphum. Itaque infirmitatem cognoscentibus, & per hoc se humiliantibus, & in se non confidentibus, robur præbet Christus, vt carnaliter esse fortes desinant, & spiritualiter conualescant. Ita dum de se desperant, & in Christo sperant, mutant fortitudinem, & assumunt pennas vt aquila, atque volant. Hæc ille. De te igitur ipso desperandum est, qui fragilis & infirmus, quacumque oborta contradictione deieceris, & in Domino confidendum, qui sperantes in se nunquam sine abundanti auxilio derelinquit.

C Quamcumque mortificationem exerceas, eam aeterno Patri in vnione offeras passionum ac laborum Iesu Christi, Domini nostri ac vniuersi Filij sui, vt ex hac actuali intentione & vnione, maius meritum & maiores vires ad mentem ordinandam accipias. Nam & pater ipsam dedit caput super omnem Ecclesiam, quæ est corpus ipsius & plenitudo eius, vt sicut membra vnita capiti motum ab eo & vitam habent, ita & nos membra Christi in vnione meritum ipsius vitam gratiæ & gloriæ meritum accipiamus. Anna mater Samuelis volens suum votum implere, & filium suum iam ab lactatum offerre Domino, adduxit eum secum postquam ab lactauerat, in vitulis tribus, & tribus modis farinæ, & amphora vini, & adduxit eum ad domum Domini in Silo. Talis sit nostræ mortificationis oblatio: Offeramus Domino filium ab lactatum, id est, opus abnegationis ab omni mundi huius delectatione separatum: & offeramus illud cum modis farinæ & amphora vini, hoc est in vnione sacrificij Christi, quod de seipso patri in cruce obtulit, &

Joan. 20. 15.

Isa. 38. 12. Bern. ser. de cantico Ezechia.

Psal. 129. 6.

1. Cor. 11. 32.

Ricard. in Cat. c. 21.

Ephes. 1. 22.

1. Reg. 2. 24.

In eius vi in asser Surin in Iulio.

panis & vini speciebus, sub quibus ipse Christus verè later, expressit. Offeramus, inquam, illud in vitulis tribus, quibus Saluatoris nostri diuinitas, anima & caro signantur, vt ex vnione ad hunc Saluatorem gratiùs admittatur, & ampliorem nobis deferat salutem. Si enim homines cum optima parte vituli aut arietis, quam ad comedendum accipiunt, non dedignantur vilissimum quoddam additamentum admittere, cur Dominus cum infinitis, & pretiosissimis meritis filij sui exile opus nostrum, illis adiunctum non admittat?

Non simul omnia mortificationis studia suscipias, sed à minoribus & facilioribus incipe, & ex illis ad maiora ac difficiliora progredere. Quod non solum de omnium mortificationum genere accipiendum est, sed etiam in quavis speciali mortificatione seruandum; vt scilicet cum te abnegare & cohibere discis, minora in opere ipso priùs ad opus veniant, & ea quæ maioris sunt momenti, precedant. Ricardus Victorinus sapienter hoc docet, sic scribens: Qui molliter & dissolutè viuendo, inimico contra se vires præbuit; verè vice, vt contra hunc roboretur, & illi resistat, à minimis incipiat, & frequenter in talibus præualere conetur, quatenus vsu vincendo roboretur, & de minorum victoria ad maiora vincèda paulatim conualefeat.] Hæc ergo minora nequaquam cõtemnenda sunt, non tantum quia Deo grata, non tantum quia præmio digna, (vt supra dictum est) sed etiam quia paulatim cor nostrum emolliunt, & parant ad maiores abnegationes sustinendas, & dum his minoribus occupamur, ad ferendum abnegationis onus assuescimus.

Hæc etiam sunt media, quæ maximè ad mortificationem adiuuant. Primò, si ea bona mortificationis parte descripta. Quis enim propter tam præstantissima bona, non labores atque pressuras libenter sustineat? Secundò, si Christi Saluatoris vitam intentè consideres, & te discipulum, seruum, & militem eius aduertas; nam valde stultum est, discipulum minimè doctrinam præceptoris amplecti, seruum sui domini vestigia non sequi, & militem pugnantis & occumbentis in cruce ducis, segnem & inertem oritari. Tertio, si omnium sanctorum historias, tum martyrum, tum confessorum, non ad curiositatem, sed ad imitationem euoluas, quorum vita (quæ non fuit, nisi perpetua quædam & continens abnegatio) nihil aliud te docebit, ad nihil aliud accendet, nisi ad omnia carnis oblectamenta respuenda & plenam de te victoriam comparandam. Quarto, si mundanorum vitam oculis mentis obicias: hi namque, ob perituras diuitias, ob honores inanes, ob impurissimas voluptates, mirum est quanta faciant, & quanta patiantur: quid ergo æquum est, te ob veram virtutem facere, quæ per se in immensum maius bonum est, & ad æterna bona aditum parat? Ecce agricola expectat pretiosum fructum terræ, patienter ferens, donec accipiat temporaneum & ferrotinum. Patiens igitur esto & tu, & confirma cor tuum, quoniam aduentus Domini appropinquauit.] Quintò, si Christum in quocumque, quod aggredieris, te videntem, & considerantem, & tuis laboribus præmia decernentem contempleris. Quis enim, vt ait Cyprianus, non libenter & promptè calicem salutis accipiat? Quis non appetat gaudibundus & lætus, in quo & aliquid & ipse Domino suo retribuatur? Quis non pretiosam in conspectu Domini mortem fortiter & constanter exci-

Ricar. in Cate. 21.

Iacobi. 5. 7.8.

Cyprian. epist. 77. ad Nemesianum.

piat? Placiturus eius oculis, qui nos in congressione nominis sui desuper spectat, volentes comprobare, adiuuat dimicantes, vincentes coronat, retributione bonitatis ac pietatis paternæ remunerans in nobis, quicquid ipse præstitit, & honorans, quod ipse petfecit?

Tandem ad mortificationem complectendam maximè conferet, scire eam non esse tristem, non amaram, non turbulentam, sed lætam, sed dulcem, sed tranquillam, licet primo aspectu alia esse videatur. Ita enim Dominus, qui mitis est erga suos, patrem hunc iustorum quotidianum condiuit, vt ore mansus & in opus assumptus, dulcius sapiat quam mundi delicia. Et sicut Eliseus misa farina in ollam colocynthidarum, quæ amarissima erant, eam dulcem fecit, & omnem amaritudinem depulit: ita Christus nescio quid in studium mortificationis iniicit, quo illud dulcissimum & suauissimum facit. Ad quod optimum est illud Bernardi, qui loquens de verbis amatoris Beati Andrea, quibus crucem sibi dilectissimam declarabat, hæc ait: Dum enim noctis huius vigiliis celebrantes, in verbis tantæ exultationis cantando delectemur, putas, non fuit in nobis, qui secum cogitaret & diceret: Quid sibi vult hoc, aut vnde tam noua læticia? Certè & crux pretiosa est, & crux amari potest, & crux habet exultationem. Ita est, fratres mei. Si fuerit qui colligat semper lignum eracis, vitam germinat, fructificat iucunditatem, oleum lætitiæ stillat, balsamum sudat spiritualium charismatum. Non est syluestris arbor, lignum vite est apprehendentibus eam. Arbor fructifera, arbor salutifera est: alioquin quomodo Dominicam occuparet terram? Illam dico pretiosissimam glebam, cui clauorum est infixæ radicibus. Si non esset hæc pretiosior cunctis, fructuosior vniuersis, nunquam illo plantaretur in orto, nec illam permetteretur vineam occupare. Deinde quid mirum si cruci suauitatem dedit, qui dedit & igni? Aut quomodo crux iudicatur insipida, vbi dulce sapit & flamma? Quid enim sapiebat Laurentio ignis, cum irriteret carnifices, indicem subsannaret? Hæcenus ille. Vnde si doloris & tristitiæ timor à mortificatione nos retrahit, iam non est, cur illam fugiamus, quam alacrem & exultationis plenam inuenimus ipsa hora, qua illam fuerimus amplexi. Quo magis gustatur, magis dulcescit, quo auidius comeditur, meliorem saporem ingerit, & quo frequentius assumitur, maiorem voluptatem ex ea, amans Deum animus capit.

4. Reg. 4. 41.

Bern. ser. 1. de S. Andrea.

De discretione in mortificatione seruanda.

CAPVT XVIII.

POSTREMVM quod de mortificatione dicimus, illud est, vt sit semper diuinæ sapientiæ luce gubernata & discretionis sale condita. Neque enim placebit sale caruerit, & indiscretio stulta dictauerit. Idèoque in Leuitico scriptum est: Quicquid obtuleris sacrificij, sale condies, nec auferes sal fœderis Dei tui de sacrificio tuo.] In omni oblatione tua offeres sal. Et Dominus in Marco eandem legem adducens, ait: Et omnis victima sale salietur.] Insulsa namque, & ideo ingrata est Domino nostrorum obsequiorum oblatio, nisi illi discretionis sal apponamus, quod omnè in suauitate defectus ex-

Leuit. 2. 13.

Marc. 9. 49.

cessusue